

Arrest

nr. 320 253 van 20 januari 2025
in de zaak RvV X / IX

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 januari 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 december 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 oktober 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat A. VAN OVERBERGHE *loco* advocaat B. SOENEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 7 november 2021 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 8 november 2021 om internationale bescherming. Op 14 december 2023 beslist de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 19 december 2023 aan de voogd van verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens je verklaringen heb je de Afghaanse nationaliteit, ben je een Pashtun en zestien jaar. Je bent afkomstig uit het dorp Shalwati in het district Tagab van de provincie Kapisa.

Ongeveer 12 jaar geleden was je vader als taxichauffeur onderweg met vier arbaki's, toen zijn taxi in een hinderlaag van de taliban terecht kwam. Drie arbaki en je vader kwamen hierbij om. Na zijn dood werd je vader ervan verdacht ook een arbaki te zijn. De taliban probeerde daarop je oudere broer A. G. S. (...) te rekruteren. Je broer wou dit echter niet, verliet Afghanistan en kreeg op 15 maart 2017 subsidiaire bescherming toegewezen in België.

Ongeveer tweeëneenhalf jaar voor je vertrek uit Afghanistan sloten enkele leden van je familie zich aan bij de arbaki in jouw regio. S. R. (...), de maternale oom van je vader, was commandant van de arbaki in jouw regio. Verder sloten ook de zoon van S. R. (...), N. R. (...) en je paternale oom H. G. (...) zich aan bij de arbaki. Je paternale oom en N. R. (...) waren de bewakers van S. R. (...) en gingen overal waar de commandant ging. Anderhalf jaar na hun toetreding vond er een gevecht plaats in Ghaziabad. De taliban viel het huis van S. R. (...) aan, waar ook diens zoon en H. G. (...) op dat moment waren. S. R. (...), N. R. (...) en H. G. (...) kwamen hierbij om. De dochter van S. (...) raakte gewond. De taliban woude na de dood van deze arbaki, zowel jou als je neef K. S. (...) (zoon van H. G. (...); (...)) doden. Anderhalf à twee weken na hun dood viel de taliban bij jou thuis binnen. Je moeder verstopte jou in de kamer van je jongere broers en zussen. De taliban vroeg naar jou, maar je moeder hield voor dat je er niet was. Ze doorzochten het hele huis, maar kwamen niet binnen in de kamer waar jij verstopt zat. De volgende ochtend verstopte je moeder je in de kelder. Je verliet de kelder niet meer. Twee maanden later vernam je dat je neef K. S. (...) ((...)), de zoon van je paternale oom, Afghanistan had verlaten. Hij reisde tot in België en verzocht om internationale bescherming. Iedereen in Afghanistan dacht dat jij ook het land had verlaten. Diezelfde avond viel de taliban nogmaals binnen en ze doorzochten opnieuw het hele huis. In de kelder werd er echter maar vluchtig gekeken, waardoor ze jou niet ontdekten. Ongeveer één jaar en twee maanden zat je verstopt in de kelder. Uiteindelijk kon je maternale oom genoeg geld verzamelen om je vertrek uit Afghanistan te regelen. Je verliet Afghanistan anderhalf tot twee maanden voor de machtsovername door de taliban in augustus 2021. Via Iran, Turkije, Griekenland, Polen, Duitsland en een aantal onbekende landen reisde je naar België waar je ongeveer vijfenhalf tot zes maanden na je vertrek aankwam. Je verzocht op 8 november 2021 om internationale bescherming. Na je vertrek kreeg je moeder psychologische problemen omwille van de dood van je vader en het vertrek van zowel je broer als jezelf. Daarnaast kreeg je moeder constant te horen dat jullie familie arbaki zijn en ongelovig. Ze gaat voor haar psychologische problemen naar de dokter. Op 28 oktober 2022 weigerde het CGVS het verzoek om internationale bescherming van je neef. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft zich nog niet uitgesproken over zijn beroep. Sinds half januari 2023 wilt A. N. (...), een talib, dat jouw zus met zijn zoon trouwt. De eerste maal stuurde hij ouderen om de hand van jouw zus te vragen. Een week later kwam A. (...) zelf lang. Een derde maal werden enkele vrouwen van zijn familie gestuurd. Je moeder slaagt er voorlopig in om de boot af te houden door te zeggen dat je zus nog niet groot genoeg is en dat je zus de enige is die voor haar kan zorgen. Je vreest bij een terugkeer gedood te worden door de taliban omwille van de betrokkenheid van je familie bij de arbaki. Daarnaast vrees je door de taliban als ongelovige te worden gezien, daar je hier in België verbleven hebt en je geïntegreerd hebt. Je voogd voegt hieraan toe dat je sinds 17 april 2023 van school veranderde en nu een opleiding zorg volgt. Ook je advocaat bevestigt dat je verwesterd bent. Zij voegt verder toe dat je mama afhankelijk is van financiële hulp van jouw broer in België en dat zij in een slechte socio-economische situatie zit.

Ter ondersteuning van je verzoek legde je volgende documenten neer: een kopie van je taskara, de taskara van je vader en je broer A. G. (...), een SD kaart met foto's van je familieleden bij de arbaki en video's van hun begrafenis, een kopie van een Belgisch schoolattest, het Belgisch en Afgaanse paspoort van je broer A. G. (...), een overzicht van het geld dat je broer vanuit België naar je moeder stuurde, de arbaki kaart, de taskara en de wapenvergunning van je paternale oom, de taskara van je neef K. S. (...), een document waaruit blijkt dat je familie geld kreeg van de overheid na het overlijden van je vader.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden

aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al je verklaringen en alle stukken in je administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat jou noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidair beschermingsstatuut kan worden toegekend. Je bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Je vreest bij terugkeer gedood te worden door de taliban omwille van de banden van jouw familie met de arbaki. Deze vrees heb je echter niet aannemelijk gemaakt zoals blijkt uit onderstaande vaststellingen.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat je weinig doorleefde verklaringen aflegde over de aanwezige taliban in jouw regio, over wie je nochtans beweerde dat zij jou viseren. Gevraagd naar wie van de taliban in jouw regio aanwezig was, gaf je drie namen op, M. N. (...), M. Y. (...) en Q. F. (...), allen commandant. Andere leden of leiders kende je niet (NPO I p. 12-14 en NPO II p. 8). Dit mag verbazen daar je neef K. S. (...) in zijn persoonlijk onderhoud nog drie andere namen van belangrijke taliban leden opnoemde, namelijk S. N. (...), S. (...) en R. (...) (NPO K. (...) p. 19) en daar je zelf stelde dat van iedereen in de regio geweten was wie talib was en wie niet (NPO II p. 8). Voorts kon je weinig informatie geven over de door jou genoemde talibanleiders. Meer dan dat ze een commandant zijn en invallen doen, kon je niet vertellen (NPO I p. 12-14). Over de activiteiten van de taliban liet je verder vage en tegenstrijdige verklaringen optekenen. Tijdens je eerste persoonlijk onderhoud beweerde je dat de taliban 's avonds altijd invallen deed bij leden van de overheid. Je kon geen voorbeelden geven en wist niet hoe vaak dit gebeurde (NPO I p. 12-14). Tijdens je tweede persoonlijk onderhoud verklaarde je aanvankelijk dat de taliban enkel invallen bij jouw familie had gedaan (NPO II p. 6). Even later gevraagd naar bevestiging van jouw verklaring, antwoordde je dat je niet meer wist of de taliban ook bij andere mensen invallen hadden gedaan (NPO II p. 8). Wat betreft rekrutering van de taliban wist je slechts te vertellen dat dit gebeurde, hoe wist je echter niet. Je kon ook geen voorbeelden geven van mensen die door de taliban gerekruteerd waren (NPO I p. 14). Je gaf enkel het voorbeeld van je broer A. G. (...). Aan deze rekrutering werd echter geen geloof gehecht door het CGVS, zoals blijkt uit de beslissing van je broer. Wat andere dorpelingen of de dorpsoudsten van de taliban vonden, wist je ook niet (NPO I p. 14). Je gebrek aan kennis over de taliban wringt met je bewering de taliban te vrezen.

Wat betreft de aanwezigheid van de voormalige Afghaanse overheid in jouw regio waren jouw verklaringen evenmin coherent met deze van je neef. Je stelde dat drie leden van jouw familie lid waren van de arbaki: S. R. (...) (de maternale oom van je vader), N. R. (...) (S. (...)s zoon) en Ha. G. (...) (je paternale oom en tevens vader van je neef K. (...)); NPO I p. 11 en NPO II p. 12). S. R. (...) was commandant en aangesteld door Amir Abdol Hakim, de districtsgouverneur van Tagab (NPO I p. 16). Jouw neef noemde echter, naast de drie door jouw vermelde leden, nog een vierde familielid bij de arbaki, namelijk de broer van S. (...), M. A. (...) (NPO K. (...) p. 19-20). Volgens je neef was Hakim Akhonzada echter de districtsgouverneur die aan het hoofd van alle arbaki stond waardoor de maternale oom van je vader commandant werd (NPO K. (...) p. 17-18; 22). Gewezen op de verklaringen van je neef stelde je louter dat misschien foutief genoteerd werd de broer in plaats van de zoon (NPO II p. 12). Gevraagd naar een incident waarbij je familieleden bij de arbaki betrokken waren, vertelde je over een bomaanslag op de auto waar je paternale oom, S. R. (...) en N. R. (...) in zaten (NPO I p. 16-17). Voor de rest zat er niemand in de auto (NPO II p. 7). Je neef vertelde in zijn persoonlijk onderhoud over hetzelfde incident maar stelde dat hijzelf ook in de auto zat (NPO K. (...) p. 21-22). Gewezen op de verklaringen van je neef, kwam je niet verder dan te stellen dat je neef of de tolk het misschien fout had verstaan (NPO II p. 7).

Voorts legde je slechts beperkte verklaringen af over je paternale oom H. G. (...) en zijn activiteiten bij de arbaki. Zo kon je weinig meer vertellen dan dat hij rondliep samen met S. R. (...). Zijn rang bij de arbaki wist je niet, noch of hij gevochten heeft (NPO II p. 11). Verder is het bijzonder opmerkelijk dat jij originele werkdocumenten van je paternale oom neerlegde, waaronder zijn taskara, zijn arbaki kaart en zijn wapenvergunning, hoewel je neef tijdens zijn persoonlijk onderhoud beweerde dat alle documenten en bewijzen van zijn vader in beslag waren genomen door de taliban, nadat de overheid gevallen was (NPO K. (...) p. 4, 27). Gevraagd hoe je aan deze originele documenten was geraakt, antwoordde je aanvankelijk dat je moeder deze documenten uit het huis van je paternale oom had gehaald (NPO II p. 5). Even later wijzigde je je verklaringen en stelde je dat de vrouw van S. R. (...) deze documenten na de dood van je paternale oom aan je moeder had bezorgd. Wanneer dit was gebeurd, wist je echter niet (NPO II p. 5). Gevraagd hoe het komt dat je neef geen documenten van zijn vader kon neerleggen, antwoordde je dat hij wel documenten gevraagd had, maar deze vertraging hadden opgelopen met de post (NPO II p. 6), een verklaring waar je neef met geen woord over repte in zijn persoonlijk onderhoud (NPO K. (...) p. 5). Voorgaande vaststellingen en gelet op de gangbare en wijdverspreide corruptie en fraude in zake Afghaanse

documenten, kan er ernstig getwijfeld worden aan de authenticiteit van de door jou neergelegde documenten aangaande je paternale oom.

Verder kan nog gewezen worden op de verklaringen die je neef K. (...) aflegde ten aanzien van de Slovaakse asieliinstanties waar hij tevens een verzoek om internationale bescherming indiende en een andere versie van de feiten weer gaf. Uit deze verklaringen blijkt dat je neef de laatste acht jaar van zijn verblijf in Afghanistan in Kabul woonde. Over zijn vader en dus jouw paternale oom stelde je neef dat hij Z. (...) heette. Voorts verklaarde je neef dat zijn vader een landbouwer was en dat zijn familie het goed stelt. Als reden voor zijn vertrek uit Afghanistan gaf je neef aan dat hij en zijn vader door de taliban gevraagd werden om zich bij hen te voegen. Nergens vermeldde hij dat zijn vader een arbaki zou zijn (Aanvraag Derde Landen, 16-11-2022).

Voorgaande vaststellingen doen besluiten dat er geen enkel geloof kan gehecht worden aan jouw bewering dat je paternale oom, de maternale oom van je vader en diens zoon lid waren van de arbaki. Hieruit volgt dat er evenmin geloof kan gehecht worden aan de vervolgingsfeiten die je koppelde aan deze tewerkstelling. Dit blijkt verder uit onderstaande vaststellingen.

Zo mag het verbazen dat de taliban die bij jou thuis binnenviel na de dood van je familieleden en expliciet op zoek was naar jou om jou te doden, niet alle kamers van het huis controleerde (NPO I p. 19; NPO II p. 16). Dat de taliban je moeder zomaar volgde in haar stelling dat in de kamer waar jij verstopt zat, enkel je kleinere broers en je zus sliepen, mist alle geloofwaardigheid.

Eenzelfde conclusie geldt voor de tweede inval die de taliban bij jou thuis deed, de dag dat bekend raakte dat je neef vertrokken was uit Afghanistan, twee maanden na de dood van je familieleden bij de arbaki. De taliban geloofde niet dat jij ook vertrokken was uit Afghanistan en ze doorzochten opnieuw het huis. Dat je eenvoudigweg achter eten verstopt zat in de kelder, waar de taliban vervolgens slechts vluchtig rondschenen met een zaklamp, is weinig aannemelijk (NPO I p. 11).

Jouw neef plaatste dit tweede bezoek van de taliban overigens op een ander moment, namelijk twee à drie weken na het eerste bezoek (NPO K. (...) p. 26). Dit mag verbazen gelet op het jouw bewering dat er slechts één muur was tussen jouw huis en dat van je neef en de taliban bijgevolg bij jullie beiden binnenviel wanneer ze langskwamen (NPO II p. 17). Gewezen op de verklaringen van je neef stelde je louter dat er veel fouten waren genoteerd in zijn interview (NPO II p. 17). Dit is onvoldoende om de vastgestelde tegenstrijdigheid te verschonen.

Bovenstaande vaststellingen doen besluiten dat er geen enkel geloof kan gehecht worden aan de door jouw beweerde vervolging door de taliban.

Wat betreft de problemen van je zus, haar hand is gevraagd door de broer van M. N. (...), A. N. (...) die haar wilt laten trouwen met zijn zoon, wiens naam jij niet wist te vermelden, dient opgemerkt te worden dat hieruit geen gegronde vrees voor vervolging in jouw hoofde kan worden afgeleid, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade (NPO I p. 6-7; NPO II p. 4, 18). Het is overigens opmerkelijk dat je moeder er in slaagt om de taliban af te houden met de bewering dat je zus nog te jong is, gelet op haar leeftijd van 17 à 18 jaar (NPO II p. 4, 18-19).

Dat jouw vader samen met 4 arbaki's om het leven kwam in een hinderlaag door de taliban waardoor de taliban jouw vader ervan verdacht ook een arbaki te zijn en jouw broer wou rekruteren, volstaat niet om in jouw hoofde te gewagen van een actuele nood aan internationale bescherming. Je situeert deze gebeurtenis immers een twaalf jaar geleden (NPO I p. 10). Nergens uit jouw verklaringen blijkt dat jij persoonlijk hieromtrent problemen hebt gekend en zoals hierboven uiteengezet werden de door jou beweerde latere problemen met de taliban ongeloofwaardig bevonden. Dat jouw broer in 2015 subsidiaire bescherming toegekend kreeg doet hier geen afbreuk aan. Elk verzoek dient immers op individuele basis beoordeeld te worden.

In verband met je bewering dat je bij een terugkeer naar Afghanistan als een ongelovige gezien zal worden omwille van je integratie en verblijf in België, een stelling waar je advocaat en voogd zich bij aansluiten, moet verwezen worden naar onderstaande vaststellingen.

Je laat na in concreto aan te tonen dat je verwesterd bent. Waar je verwijst naar de democratie in België, je verblijf in België, het lange verblijf van je broer in België, het feit dat je hier naar school gaat en een opleiding zorg volgt, en het feit dat je hier vrienden hebt en mensen kent (NPO I p. 21) moet worden vastgesteld dat hieruit geen vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade in jouw hoofde kan worden afgeleid. Gelet op de vaststelling dat je nog contact hebt met je familie in Afghanistan en de vaststelling dat je nog deelneemt aan het gebed (NPO I p. 6), dient geconcludeerd te worden dat je niet hebt aangetoond dat je

dermate verwesterd zou zijn dat je je niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat je bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en je leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar jouw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In jouw geval haal je geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat je, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit jouw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat je voor je komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat je een specifiek profiel hebt dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban je niet zal viseren bij een terugkeer naar jouw land van herkomst. Bovendien breng je zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat je in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. Jij dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijf je echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat je tot vijftienjarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat je in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien stel je tot de vierde graad naar school te zijn gegaan (NPO I p. 4). Hierdoor

kan niet worden aangenomen dat je totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat je je deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Je bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Het geheel van voorgaande vaststellingen doet besluiten dat je niet aannemelijk maakte dat er op basis van jouw asielmotieven in jouw hoofde een nood aan internationale bescherming is.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09

[EASO COI Report Afghanistan Security situation update.pdf](#), EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootchalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

Jij bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Je laat na het bewijs te leveren dat je specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met jouw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in jouw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat je een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt

veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M’Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou

worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Boij t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het

opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

Je toonde evenmin aan dat je bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij je niet in staat zou zijn om in jouw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Jouw documenten kunnen voorgaande vaststellingen niet wijzigen. Jouw taskara, die van je vader en die van je broer wijzen louter op jullie identiteit. Dat je broer beschikt over een Afgaans en Belgisch paspoort, geld opstuurt naar Afghanistan, en dat jij naar school gaat in België wordt niet in twijfel getrokken. De foto's en video's op de SD kaart kunnen het geloof in jouw relaas verder niet herstellen, daar deze geen informatie kan bieden over de context noch de omstandigheden waarin deze beelden werden opgenomen. Jij bent bovendien op geen enkele van deze foto's of video's te zien (NPO I p. 9). Het mag voorts andermaal verbazen dat je de originele taskara van je neef K. (...) neer legt, terwijl hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud beweerde dat zijn taskara in beslag werd genomen door de taliban (NPO K. (...) p. 4). De werkdocumenten van je paternale nonkel werden reeds eerder besproken. Dat jouw familie financieel gecompenseerd werd na het overlijden van je vader wordt op zich niet betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In wat zich aandient als een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van "de rechten van het kind", van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Na een beknopte theoretische toelichting over enkele van de door hem geschonden geachte beginselen wijst verzoeker op zijn kwetsbaar profiel. Hij wijst daarbij op zijn minderjarigheid en het psychologische leed omdat hij als minderjarige alles en iedereen heeft moeten achterlaten.

Verzoeker stelt vervolgens te volharden in zijn asielmotieven en gaat in op de motieven van de bestreden beslissing over zijn individuele vrees. Aangaande zijn leven in België stelt verzoeker dat hij goed bezig is door school te lopen, de taal te leren en te werken. Hij stelt verder dat hij in België de vrijheid ervaart om te leven en dat dit in Afghanistan voor hem absoluut niet het geval was, daar hij meer dan een jaar verscholen heeft moeten leven in de kelder van zijn huis. Hij geeft ook aan in België terecht te kunnen bij zijn broer, die over de Belgische nationaliteit beschikt. Hij vervolgt dat hij de Belgische waarden, normen en gebruiken omarmt, dat hij hier in België vriendschappen is aangegaan en er een westerse gedachtegang heeft op na gehouden en dat hij als familielid van leden van *Arbaki* niet akkoord is met de strenge toepassing van de *Sharia* en het gebruik van geweld. Hij verwijst nog naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) en naar informatie van EUAA en besluit dat hij het risico vreest "om zelfs Westers te worden beschouwd, zeker gezien het feit dat hij en diens gezin voordien al niet talibangezind werden beschouwd".

Wat betreft de subsidiaire bescherming wijst verzoeker er vooreerst in het algemeen op dat de taliban in Afghanistan aan de macht zijn en dat hij daardoor een reëel gevaar loopt. Verzoeker gaat daarbij uitgebreid in op de veiligheidssituatie in Afghanistan. Hij meent ook dat er *in casu* persoonlijke omstandigheden voorhanden zijn die zijn risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen en wijst er in dit verband op dat hij afkomstig is uit de provincie Kapisa, waar willekeurig én gericht geweld welig tiert, dat zijn familieleden lid waren van de *Arbaki* en dat hij Afghanistan als minderjarige verliet. Ook gaat hij uitvoerig in op de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan in het licht van artikel 48/4, § 2, b), van de

Vreemdelingenwet, waarbij hij meent dat deze situatie intentioneel en overwegend door de taliban wordt veroorzaakt.

Bij het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2. Nieuwe elementen

2.2.1. Bij een op 1 augustus 2024 neergelegde aanvullende nota voegt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet schooldocumenten (stuk 1), een voorlopig rijbewijs (stuk 2), loonbrieven (stuk 3) en een getuigenis van zijn broer (stuk 4).

2.2.2. Bij een op 13 november 2024 neergelegde aanvullende nota voegt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet verschillende aanbevelingsbrieven (stuk 1), een CAW diploma (stuk 2) en schoolrapporten (stuk 3).

2.2.3. Op 21 november 2024 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin zij refereert aan het rapport *“COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments”* van EUAA van 4 november 2022, aan het rapport *“Afghanistan Security Situation”* van EUAA van augustus 2022, aan de *“Afghanistan Country Focus”* van EASO van januari 2022, aan de *“Afghanistan Country Focus”* van EUAA van december 2023, aan de *“Country Guidance Afghanistan”* van EUAA van mei 2024, aan het rapport *“Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”* van EUAA van augustus 2022, aan het *“Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”* van EASO van augustus 2020, aan het rapport *“Afghanistan: Targeting of individuals”* van EUAA van augustus 2022, aan het rapport *“Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”* van UNAMA van juni 2023, aan de COI Focus *“Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban”* van 14 december 2023, aan het rapport *“COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments”* van EUAA van 2 februari 2024 en aan de *“Afghanistan Country Focus”* van EUAA van november 2024.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (i) hij zijn vrees om bij terugkeer gedood te worden door de taliban omwille van de banden van zijn familie met de *arbaki* niet aannemelijk heeft gemaakt, omdat (ii) hij niet heeft aangetoond dat hij dermate verwesterd zou zijn dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en zijn leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen en het niet volstaat om op algemene wijze te

verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden, omdat (iii) er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, omdat (iv) er niet gesteld kan worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en hij evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien en omdat (v) zijn documenten deze vaststellingen niet kunnen wijzigen. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.3. Beoordeling van de bijzondere procedurele noden

In de bestreden beslissing wordt vooreerst in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet vastgesteld dat er op grond van het geheel van de gegevens in het administratief dossier in hoofde van verzoeker, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hieraan tegemoet te komen werden verzoeker in het kader van de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming de volgende steunmaatregelen verleend:

“Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.”

Na lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud oordeelt de Raad dat de betrokken *protection officer* van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) tijdens de twee interviews voldoende oog had voor de jeugdige leeftijd, maturiteit en kwetsbaarheid van verzoeker. Tevens stelt de Raad vast dat noch uit de notities van het persoonlijk onderhoud, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat ten aanzien van verzoeker, gelet op zijn profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld. Op het moment van zijn interviews bij het CGVS op 6 maart 2023 en op 4 mei 2023 was verzoeker zeventien jaar oud (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 7, map ‘DVZ’, ‘verklaring DVZ’, nr. 4) en dus geen *infans*, waardoor redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in staat was om voldoende doorleefde en coherente verklaringen af te leggen over de feiten die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te verlaten, ook al dateren die van enige tijd geleden. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud en de bestreden beslissing blijkt verder dat rekening werd gehouden met verzoekers persoonlijke achtergrond en de algemene situatie in zijn land van herkomst. In de notities van het persoonlijk onderhoud kan worden gelezen dat de *protection officer* herhaaldelijk open vragen heeft gesteld die verzoeker toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen over wat hem zou zijn overkomen. Er was ook telkens bijstand van een tolk *Pashtou* en verzoekers voogd en advocaat waren aanwezig en konden op het einde hun opmerkingen geven.

Hieruit blijkt dat de adjunct-commissaris bij de beoordeling van de verklaringen van verzoeker en de stukken in het administratief dossier in het algemeen afdoende rekening heeft gehouden met verzoekers jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in verzoekers land van herkomst.

De Raad benadrukt dat verzoekers minderjarigheid hem niet ontslaat van de plicht tot medewerking die op elke verzoeker om internationale bescherming rust. Ook van verzoeker als minderjarige kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij voldoende doorleefde verklaringen kan afleggen en de feiten die geleid hebben tot zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een voldoende gedetailleerde en geloofwaardige wijze kan toelichten, temeer nu uit zijn verklaringen blijkt dat hij vijftien jaar was op het moment van zijn vertrek uit Afghanistan, zestien jaar op het moment van zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) en zeventien jaar op het moment van zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS. Verzoeker toont met de loutere verwijzing naar zijn minderjarigheid en een algemeen betoog over het hoger belang van het kind en “*de rechten van het kind*” niet aan dat hij hiertoe niet in staat zou zijn, temeer nu daar tijdens de procedure rekening mee werd gehouden. De bepalingen aangaande het hoger belang van het kind doen overigens hoe dan ook geen afbreuk aan de eigenheid van het asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus (RvS 29 mei 2013, nr. 223.630).

Tot slot wijst de Raad er nog op dat verzoeker bij de DVZ een vragenlijst werd voorgelegd waarin (onder meer) gepeild werd of er volgens hem bepaalde elementen of omstandigheden zijn die het vertellen van zijn verhaal of zijn deelname aan de procedure kunnen bemoeilijken en dat verzoeker de verschillende vragen uit deze lijst negatief beantwoordde (adm. doss., stuk 7, map ‘DVZ’, Vragenlijst “bijzondere procedurele noden” DVZ).

Tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS antwoordde verzoeker op de vraag hoe zijn interview bij de DVZ gelopen was dat het goed was (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud van 6 maart 2023, p. 3). Uit de notities van het persoonlijk onderhoud kan niet blijken dat verzoeker niet in staat was om te worden gehoord en daarbij coherente en consistente verklaringen af te leggen. Aan het einde van dit persoonlijk onderhoud bevestigde verzoeker nog dat hij alles heeft kunnen vertellen wat hij wou vertellen en dat hij alle vragen goed begrepen had. Zijn voogd en zijn advocaat hadden geen opmerkingen op het verloop van het eerste persoonlijk onderhoud (*ibid.*, p. 21-22). Bij aanvang van zijn tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS haalde verzoeker enkele kleine fouten aan die in de notities van het eerste persoonlijk onderhoud waren geslopen (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud van 4 mei 2023, p. 2), doch uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt niet dat deze fouten een rol hebben gespeeld bij de beoordeling van zijn nood aan internationale bescherming. Aan het einde van dit persoonlijk onderhoud bevestigde verzoeker nog dat hij alles heeft kunnen vertellen en dat hij de tolk goed begrepen had. Zijn voogd en zijn advocaat hadden geen opmerkingen op de wijze waarop het tweede persoonlijk onderhoud is verlopen (*ibid.*, p. 20).

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog in het algemeen wijst op zijn psychologische leed omdat hij als minderjarige alles en iedereen heeft moeten achterlaten, stelt de Raad vast dat er *in casu* geen stukken voorliggen waaruit kan blijken dat verzoeker omwille van zijn mentale toestand niet in staat zou zijn om op een zelfstandige en functionele wijze deel te nemen aan de procedure tot het bekomen van internationale bescherming, noch dat hij niet in staat zou zijn geweest om in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming voldoende coherente en gedetailleerde verklaringen af te leggen over de relevante elementen van dit verzoek. Verzoeker laat overigens na *in concreto* toe te lichten welke bijzondere procedurele noden hij *in casu* zou hebben (gehad) en op welke wijze de toekenning van (bijkomende) welbepaalde specifieke steunmaatregelen tot een andere beslissing had kunnen leiden dan de thans bestreden beslissing. Evenmin licht verzoeker *in concreto* toe op welke wijze hiermee diende rekening te worden gehouden bij de beoordeling van zijn relaas.

Verzoeker toont dan ook niet aan dat in de bestreden beslissing ten onrechte geoordeeld werd dat in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden en dat hij kan voldoen aan zijn verplichtingen.

2.3.4. Landeninformatie

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar de “*Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan*” van UNHCR van februari 2022, waarin volgens hem wordt gesteld dat het verkrijgen van objectieve en correcte informatie niet voorhanden is.

De Raad wijst er vooreerst op dat in de bestreden beslissing wordt gerefereerd aan informatie die recenter en actueler is dan de nota waarnaar verzoeker verwijst en dat verwerende partij in haar aanvullende nota nog refereert aan nog meer recente informatie. Voorts is de Raad zich ervan bewust dat de machtsvername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsvername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in

Afghanistan voorhanden is. Er blijkt echter duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven gebruik gemaakt van informatie afkomstig van zowel gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

De Raad herinnert er verder aan dat zowel de richtlijnen van UNHCR als de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA niet bindend zijn. Artikel 11, derde lid, van de Verordening 2021/2303/EU van het Europees Parlement en de Raad van 15 december 2021 inzake het Asielagentschap van de Europese Unie en tot intrekking van Verordening nr. 439/2010/EU houdt wel de volgende verplichting in:

“Bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming houden de lidstaten rekening met de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren, onverminderd hun bevoegdheid om te besluiten op individuele verzoeken om internationale bescherming.”

Ten slotte merkt de Raad op dat de richtlijnen van UNHCR en de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA de asielinstanties niet ontslaan van hun verplichting om, conform artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU, over te gaan tot een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden. De Raad zal zich bij de actuele beoordeling van de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming laten leiden door de meest recente landeninformatie, *in casu* bestaande uit diverse bronnen, die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt en die hem door beide partijen wordt aangereikt. Het verzoek van verzoeker wordt daarbij afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst, alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door verzoeker zelf. Bovendien betreft het de beoordeling van de situatie in het land van herkomst van verzoeker zoals deze bestaat op het ogenblik van het vellen van het onderhavige arrest. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt namelijk in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. *In casu* dient te worden vastgesteld dat zowel verzoeker als verwerende partij een veelheid aan recente, uitgebreide en gedetailleerde informatie aanleveren die afkomstig is van een breed scala aan bronnen.

In tegenstelling tot wat verzoeker doorheen zijn kritiek in zijn verzoekschrift tracht te laten uitschijnen, oordeelt de Raad dat er te dezen en op heden wel degelijk actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorhanden is die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in verzoekers land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart bij terugkeer naar zijn land van herkomst, Afghanistan, te vrezen dat de taliban hem zullen doden omwille van de banden van zijn familie met de *arbaki*. Ongeveer twaalf jaar geleden zou zijn vader, een taxichauffeur, zijn omgekomen toen hij met zijn taxi vier *arbaki*'s vervoerde en in een hinderlaag van de taliban terechtkwam. Na zijn dood zou zijn vader ervan verdacht zijn ook een *arbaki* te zijn en zouden de taliban geprobeerd hebben verzoekers oudere broer A. G. S. te rekruteren. Deze verliet daarop Afghanistan en kreeg op 15 maart 2017 subsidiaire bescherming in België. Ongeveer tweeëneenhalf jaar voor zijn vertrek uit Afghanistan zouden enkele leden van verzoekers familie zich hebben aangesloten bij de *arbaki* in zijn regio. Zij zouden anderhalf jaar na hun toetreding zijn omgekomen bij een gevecht met de taliban. Ongeveer twee weken na hun dood zouden de taliban bij verzoeker thuis zijn binnengevallen en naar verzoeker hebben gevraagd, doch zijn moeder zou hen gezegd hebben dat hij er niet was. De volgende ochtend zou zijn moeder verzoeker verstopt hebben in de kelder. Verzoeker zou daar niet meer zijn uitgekomen tot zijn vertrek uit Afghanistan ongeveer twee maanden voor de machtsovername door de taliban in augustus 2021. In de periode dat verzoeker in zijn kelder verstopt was, zouden de taliban nog een keer zijn binnengevallen en zijn huis doorzocht hebben, maar ze zouden verzoeker niet gevonden hebben. Sinds half januari 2023 zou een talib willen dat verzoekers zus met zijn zoon trouwt, maar voorlopig zou verzoekers moeder erin geslaagd zijn om de boot af te houden.

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de adjunct-commissaris slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om zijn vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Vooreerst treedt de Raad de adjunct-commissaris bij waar deze opmerkt dat verzoeker weinig doorleefde verklaringen aflegde over de aanwezige taliban in zijn regio, terwijl deze hem zouden viseren. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

“Gevraagd naar wie van de taliban in jouw regio aanwezig was, gaf je drie namen op, M. N. (...), M. Y. (...) en Q. F. (...), allen commandant. Andere leden of leiders kende je niet (NPO I p. 12-14 en NPO II p. 8). Dit mag verbazen daar je neef K. S. (...) in zijn persoonlijk onderhoud nog drie andere namen van belangrijke taliban leden opnoemde, namelijk S. N. (...), S. (...) en R. (...) (NPO K. (...) p. 19) en daar je zelf stelde dat van iedereen in de regio geweten was wie talib was en wie niet (NPO II p. 8). Voorts kon je weinig informatie geven over de door jou genoemde talibanleiders. Meer dan dat ze een commandant zijn en invallen doen, kon je niet vertellen (NPO I p. 12-14). Over de activiteiten van de taliban liet je verder vage en tegenstrijdige verklaringen optekenen. Tijdens je eerste persoonlijk onderhoud beweerde je dat de taliban 's avonds altijd invallen deed bij leden van de overheid. Je kon geen voorbeelden geven en wist niet hoe vaak dit gebeurde (NPO I p. 12-14). Tijdens je tweede persoonlijk onderhoud verklaarde je aanvankelijk dat de taliban enkel invallen bij jouw familie had gedaan (NPO II p. 6). Even later gevraagd naar bevestiging van jouw verklaring, antwoordde je dat je niet meer wist of de taliban ook bij andere mensen invallen hadden gedaan (NPO II p. 8). Wat betreft rekrutering van de taliban wist je slechts te vertellen dat dit gebeurde, hoe wist je echter niet. Je kon ook geen voorbeelden geven van mensen die door de taliban gerekruteerd waren (NPO I p. 14). Je gaf enkel het voorbeeld van je broer A. G. (...). Aan deze rekrutering werd echter geen geloof gehecht door het CGVS, zoals blijkt uit de beslissing van je broer. Wat andere dorpelingen of de dorpsoudsten van de taliban vonden, wist je ook niet (NPO I p. 14). Je gebrek aan kennis over de taliban wringt met je bewering de taliban te vrezen.”

Door in zijn verzoekschrift louter te herhalen dat hij drie namen opgaf van commandanten werpt verzoeker geen ander licht op deze motieven. Dat zijn neef nog drie andere namen van belangrijke taliban kon opnoemen, terwijl verzoeker zelf stelde dat van iedereen in de regio geweten was wie talib was en wie niet, is wel degelijk relevant bij de beoordeling van zijn kennis over de in zijn regio aanwezige taliban en zijn problemen met en vrees voor deze taliban. Daarbij komt bovendien dat verzoeker weinig informatie kon geven over de door hem genoemde talibanleiders, vage en tegenstrijdige verklaringen aflegde over hun activiteiten en niet wist hoe de rekrutering door de taliban gebeurde. Dat de drie namen die verzoeker opnoemde in overeenstemming zijn met de verklaringen van zijn neef weegt niet op tegen deze lacunes in zijn kennis omtrent de aanwezige taliban in zijn regio van herkomst. De omstandigheid dat verzoeker volgens zijn beweringen een jaar en twee maanden in de kelder van zijn ouderlijk huis zou hebben verbleven, kan zijn gebrekkige kennis niet verschonen. Verzoeker verklaarde immers dat van iedereen in de regio geweten was wie talib was en wie leider is (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van 4 mei 2023, p. 8), zodat ook van hem redelijkerwijze verwacht kon worden dat hij hierover meer zou kunnen vertellen. Hoe dan ook dient er nog op te worden gewezen dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de adjunct-commissaris heeft doen besluiten dat verzoeker zijn vrees om bij terugkeer gedood te worden door de taliban omwille van de banden van zijn familie met de *arbaki* niet aannemelijk heeft gemaakt.

Zo wordt in de bestreden beslissing nog als volgt vastgesteld dat verzoekers verklaringen over de aanwezigheid van de voormalige Afghaanse overheid in zijn regio van herkomst niet coherent waren met deze van zijn neef:

“Je stelde dat drie leden van jouw familie lid waren van de arbaki: S. R. (...) (de maternale oom van je vader), N. R. (...) (S. (...)'s zoon) en Ha. G. (...) (je paternale oom en tevens vader van je neef K. (...)); NPO I p. 11 en NPO II p. 12). S. R. (...) was commandant en aangesteld door Amir Abdol Hakim, de districtsgouverneur van Tagab (NPO I p. 16). Jouw neef noemde echter, naast de drie door jouw vermelde leden, nog een vierde familielid bij de arbaki, namelijk de broer van S. (...), M. A. (...) (NPO K. (...) p. 19-20). Volgens je neef was Hakim Akhonzada echter de districtsgouverneur die aan het hoofd van alle arbaki stond waardoor de maternale oom van je vader commandant werd (NPO K. (...) p. 17-18; 22). Gewezen op de verklaringen van je neef stelde je louter dat misschien foutief genoteerd werd de broer in plaats van de zoon (NPO II p. 12). Gevraagd naar een incident waarbij je familieleden bij de arbaki betrokken waren, vertelde je over een bomaanslag op de auto waar je paternale oom, S. R. (...) en N. R. (...) in zaten (NPO I p. 16-17). Voor de rest zat er niemand in de auto (NPO II p. 7). Je neef vertelde in zijn persoonlijk onderhoud over hetzelfde incident maar stelde dat hijzelf ook in de auto zat (NPO K. (...) p. 21-22). Gewezen op de verklaringen van je neef, kwam je niet verder dan te stellen dat je neef of de tolk het misschien fout had verstaan (NPO II p. 7).”

Dat zowel verzoeker als zijn neef hetzelfde incident over de bomaanslag op de auto waarin familieleden zaten hebben vermeld, doet geen afbreuk aan de hierboven vastgestelde tegenstrijdigheden in hun verklaringen over dit incident, die allermindst details vormen. Ook door zonder enig (begin van) bewijs louter te volharden dat zijn neef niet in de auto zat, doet verzoeker daaraan geen afbreuk. Dat de uitspraken van zijn neef daarover “*verkeerdelijk*” zouden zijn, betreft een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Met dit summiere betoog ontkracht noch weerlegt verzoeker de

hierboven aangehaalde pertinente motieven van de bestreden beslissing. De vaststelling dat verzoeker en zijn neef tegenstrijdige verklaringen afleggen over een zelfde incident waarbij hun familieleden bij de *arbaki* betrokken zouden zijn geweest, ondergraaft op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van hun asielrelaas.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing nog op goede gronden op het volgende gewezen:

“Voorts legde je slechts beperkte verklaringen af over je paternale oom H. G. (...) en zijn activiteiten bij de arbaki. Zo kon je weinig meer vertellen dan dat hij rondliep samen met S. R. (...). Zijn rang bij de arbaki wist je niet, noch of hij gevochten heeft (NPO II p. 11). Verder is het bijzonder opmerkelijk dat jij originele werkdocumenten van je paternale oom neerlegde, waaronder zijn taskara, zijn arbaki kaart en zijn wapenvergunning, hoewel je neef tijdens zijn persoonlijk onderhoud beweerde dat alle documenten en bewijzen van zijn vader in beslag waren genomen door de taliban, nadat de overheid gevallen was (NPO K. (...) p. 4, 27). Gevraagd hoe je aan deze originele documenten was geraakt, antwoordde je aanvankelijk dat je moeder deze documenten uit het huis van je paternale oom had gehaald (NPO II p. 5). Even later wijzigde je je verklaringen en stelde je dat de vrouw van S. R. (...) deze documenten na de dood van je paternale oom aan je moeder had bezorgd. Wanneer dit was gebeurd, wist je echter niet (NPO II p. 5). Gevraagd hoe het komt dat je neef geen documenten van zijn vader kon neerleggen, antwoordde je dat hij wel documenten gevraagd had, maar deze vertraging hadden opgelopen met de post (NPO II p. 6), een verklaring waar je neef met geen woord over repte in zijn persoonlijk onderhoud (NPO K. (...) p. 5). Voorgaande vaststellingen en gelet op de gangbare en wijdverspreide corruptie en fraude in zake Afghaanse documenten, kan er ernstig getwijfeld worden aan de authenticiteit van de door jou neergelegde documenten aangaande je paternale oom.”

Waar verzoeker aangeeft dat tijdens de asielprocedure van zijn neef de situatie in Afghanistan nog heel onstabiel was en dat het toen onmogelijk was om documenten met de post te versturen naar België, beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die bovendien klemmt met zijn verklaring tijdens het persoonlijk onderhoud dat de documenten vertraging hadden opgelopen met de post (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud van 4 mei 2023, p. 6). Hoe dan ook werpt deze bewering geen nieuw licht op de wisselende verklaringen die verzoeker zelf aflegde over de wijze waarop hij aan de originele werkdocumenten van zijn paternale oom was geraakt.

In tegenstelling tot wat verzoeker in zijn verzoekschrift tracht voor te houden, betreft de hierboven aangehaalde motivering geen *“standaard algemene motivering dat deze Afghaanse documenten niet betrouwbaar zijn, daar Afghaanse deskundigen valse documenten niet kunnen onderscheiden van authentieke”*, doch worden er verschillende vaststellingen aangehaald op grond waarvan er ernstig getwijfeld kan worden aan de authenticiteit van de door hem neergelegde documenten met betrekking tot zijn paternale oom. Verzoeker weerlegt geen enkele van deze vaststellingen en toont dan ook niet aan dat de bewijswaarde van de door hem neergelegde documenten *in casu* niet grondig en nauwgezet werd onderzocht. De documenten worden *in casu* allerm minst geweerd *“enkel en alleen”* omdat ze geen geloofwaardig relaas ondersteunen, zodat verzoeker niet dienstig verwijst naar rechtspraak of rechtsleer die zulk onderzoek sanctioneren. De Raad wijst er ten slotte nog op dat ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde kan worden geweigerd, met name wanneer deze onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit.

Voorts kan worden opgemerkt dat verzoeker het volgende in de bestreden beslissing opgenomen motief volledig ongemoeid laat:

“Verder kan nog gewezen worden op de verklaringen die je neef K. (...) aflegde ten aanzien van de Slovaakse asielinstanties waar hij tevens een verzoek om internationale bescherming indiende en een andere versie van de feiten weer gaf. Uit deze verklaringen blijkt dat je neef de laatste acht jaar van zijn verblijf in Afghanistan in Kabul woonde. Over zijn vader en dus jouw paternale oom stelde je neef dat hij Z. (...) heette. Voorts verklaarde je neef dat zijn vader een landbouwer was en dat zijn familie het goed stelt. Als reden voor zijn vertrek uit Afghanistan gaf je neef aan dat hij en zijn vader door de taliban gevraagd werden om zich bij hen te voegen. Nergens vermeldde hij dat zijn vader een arbaki zou zijn (Aanvraag Derde Landen, 16-11-2022).”

Dit motief vindt steun in het administratief dossier, is pertinent en terecht en wordt, daar het door verzoeker volledig ongemoeid wordt gelaten, door de Raad overgenomen.

Gelet op al het voorgaande, kon de adjunct-commissaris op goede gronden en in alle redelijkheid besluiten dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering dat zijn paternale oom en de maternale oom van zijn vader en diens zoon lid waren van de *arbaki*. Verzoeker verwijst dan ook niet dienstig naar algemene landeninformatie over de wijdverbreide vervolging van voormalige regeringsfunctionarissen. Nu verzoeker niet aannemelijk maakt dat familieleden van hem lid waren van de *arbaki*, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de vervolgingsfeiten die verzoeker koppelde aan deze tewerkstelling. Dat aan deze

vervolgingsfeiten geen geloof kan worden gehecht, blijkt eens te meer uit de volgende vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing, die door verzoeker ongemoeid worden gelaten:

“Zo mag het verbazen dat de taliban die bij jou thuis binnenviel na de dood van je familieleden en expliciet op zoek was naar jou om jou te doden, niet alle kamers van het huis controleerde (NPO I p. 19; NPO II p. 16). Dat de taliban je moeder zomaar volgde in haar stelling dat in de kamer waar jij verstopt zat, enkel je kleinere broers en je zus sliepen, mist alle geloofwaardigheid.

Eenzelfde conclusie geldt voor de tweede inval die de taliban bij jou thuis deed, de dag dat bekend raakte dat je neef vertrokken was uit Afghanistan, twee maanden na de dood van je familieleden bij de arbaki. De taliban geloofde niet dat jij ook vertrokken was uit Afghanistan en ze doorzochten opnieuw het huis. Dat je eenvoudigweg achter eten verstopt zat in de kelder, waar de taliban vervolgens slechts vluchtig rondschenen met een zaklamp, is weinig aannemelijk (NPO I p. 11).

Jouw neef plaatste dit tweede bezoek van de taliban overigens op een ander moment, namelijk twee à drie weken na het eerste bezoek (NPO K. (...) p. 26). Dit mag verbazen gelet op het jouw bewering dat er slechts één muur was tussen jouw huis en dat van je neef en de taliban bijgevolg bij jullie beiden binnenviel wanneer ze langskwamen (NPO II p. 17). Gewezen op de verklaringen van je neef stelde je louter dat er veel fouten waren genoteerd in zijn interview (NPO II p. 17). Dit is onvoldoende om de vastgestelde tegenstrijdigheid te verschonen.”

Ook deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig onverlet worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Bijgevolg maakt verzoeker zijn vrees dat de taliban hem zullen doden omwille van de banden van zijn familie met de arbaki niet aannemelijk. Door in zijn verzoekschrift nog een algemeen betoog te voeren over de “(w)raaklustigheid” van de taliban en zonder meer te stellen dat de taliban zijn familie viseren en dat niemand veilig is, toont verzoeker het tegendeel niet aan.

Verder kan nog worden opgemerkt dat verzoeker ook de volgende in de bestreden beslissing opgenomen motieven volledig ongemoeid laat:

“Wat betreft de problemen van je zus, haar hand is gevraagd door de broer van M. N. (...), A. N. (...) die haar wilt laten trouwen met zijn zoon, wiens naam jij niet wist te vermelden, dient opgemerkt te worden dat hieruit geen gegronde vrees voor vervolging in jouw hoofde kan worden afgeleid, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade (NPO I p. 6-7; NPO II p. 4, 18). Het is overigens opmerkelijk dat je moeder er in slaagt om de taliban af te houden met de bewering dat je zus nog te jong is, gelet op haar leeftijd van 17 à 18 jaar (NPO II p. 4, 18-19).

Dat jouw vader samen met 4 arbaki's om het leven kwam in een hinderlaag door de taliban waardoor de taliban jouw vader ervan verdacht ook een arbaki te zijn en jouw broer wou rekruteren, volstaat niet om in jouw hoofde te gewagen van een actuele nood aan internationale bescherming. Je situeert deze gebeurtenis immers een twaalf jaar geleden (NPO I p. 10). Nergens uit jouw verklaringen blijkt dat jij persoonlijk hieromtrent problemen hebt gekend en zoals hierboven uiteengezet werden de door jou beweerde latere problemen met de taliban ongeloofwaardig bevonden. Dat jouw broer in 2015 subsidiaire bescherming toegekend kreeg doet hier geen afbreuk aan. Elk verzoek dient immers op individuele basis beoordeeld te worden.”

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (adm. doss., stuk 5, map met ‘documenten’) kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De adjunct-commissaris motiveert in de bestreden beslissing als volgt over de door verzoeker neergelegde documenten:

“Jouw taskara, die van je vader en die van je broer wijzen louter op jullie identiteit. Dat je broer beschikt over een Afghaans en Belgisch paspoort, geld opstuurt naar Afghanistan, en dat jij naar school gaat in België wordt niet in twijfel getrokken. De foto's en video's op de SD kaart kunnen het geloof in jouw relaas verder niet herstellen, daar deze geen informatie kan bieden over de context noch de omstandigheden waarin deze beelden werden opgenomen. Jij bent bovendien op geen enkele van deze foto's of video's te zien (NPO I p. 9). Het mag voorts andermaal verbazen dat je de originele taskara van je neef K. (...) neer legt, terwijl hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud beweerde dat zijn taskara in beslag werd genomen door de taliban (NPO K. (...) p. 4). De werkdocumenten van je paternale nonkel werden reeds eerder besproken. Dat jouw familie financieel gecompenseerd werd na het overlijden van je vader wordt op zich niet betwist.”

Deze motieven worden door verzoeker op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

De bij de op 1 augustus 2024 neergelegde aanvullende nota gevoegde schooldocumenten (aanvullende nota verzoeker van 1 augustus 2024, stuk 1), het voorlopig rijbewijs (*ibid.*, stuk 2), de loonbrieven (*ibid.*, stuk 3) en de getuigenis van verzoekers broer (*ibid.*, stuk 4) en de bij de op 13 november 2024 neergelegde aanvullende nota gevoegde aanbevelingsbrieven (aanvullende nota verzoeker van 13 november 2024, stuk

1), het CAW diploma (*ibid.*, stuk 2) en de schoolrapporten (*ibid.*, stuk 3) hebben betrekking op de integratie en verwestering van verzoeker in België en staven de door verzoeker voorgehouden problemen met en vrees voor de taliban omwille van de banden van zijn familie met de *arbaki* niet.

Gelet op het voorgaande, maakt verzoeker zijn problemen met en vrees voor vervolging door de taliban omwille van de beweerdde banden van zijn familie met de *arbaki* niet aannemelijk.

Daarnaast vreest verzoeker door de taliban als ongelovige te worden gezien, daar hij hier in België verbleven heeft en zich geïntegreerd heeft.

De Raad wijst er wat dit betreft op dat uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt dat de taliban de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan hebben opgeschort en dat er een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* werd aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*" van december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. In november 2022 gaf de conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de *sharia* (*ibid.*, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*" van december 2023, p. 21, en van november 2024, p. 27). Om de strenge leefregels van de zeer strikte interpretatie van de *sharia* door de taliban te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het '*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht en gebruikt ze daartoe ook het '*Taliban General Directorate of Intelligence*' (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*" van december 2023, p. 24).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de *sharia* in het dagelijkse leven die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, "*Afghanistan security situation*" van augustus 2022, p. 29-31, en EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*" van augustus 2022, p. 41 ev.). Op 31 juli 2024 werd door de *de facto*-autoriteiten de zogenaamde moraliteitswet aangenomen waarin enerzijds een aantal verboden handelingen voor het grote publiek worden geformuleerd en anderzijds de verantwoordelijkheden van en de gedragscode voor het MPVPV-personeel worden uiteengezet (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*" van november 2024, p. 30 en 34-44). Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*" van december 2023, p. 24, en van november 2024, p. 24). Uitgevaardigde decreten worden heden gebundeld en gepubliceerd in openbare bladen omdat de authenticiteit van decreten die op sociale media werden gepubliceerd moeilijk te controleren was en deze decreten soms niet ernstig werden genomen. Ondanks een meer geformaliseerd proces worden instructies nog steeds mondeling en in verschillende andere vormen gegeven, waarbij soms onduidelijkheid bestaat over hun juridische status. De uitgevaardigde instructies blijven vaak vaag geformuleerd, wat ruimte laat voor verschillende interpretaties (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*" van november 2024, p. 28-35). Ook is het voor de Afghaanse bevolking nog steeds niet duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en blijft er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm, ook na de publicatie van de moraliteitswet (*ibid.*, p. 27). Opgelegde restricties lijken over het algemeen op striktere wijze afgedwongen te worden in rurale gebieden dan in steden zoals Kaboel en in sommige conservatieve gebieden zijn lokale waarden al in overeenstemming met opgelegde regels. De MPVPV treedt evenwel strenger op in bepaalde periodes en was ook in Kaboel na de afkondiging van de moraliteitswet veel meer aanwezig (*ibid.*, p. 32).

In de periode 15 augustus 2021 tot 31 maart 2024 documenteerde UNAMA 1 003 gevallen waarbij de handhaving door MPVPV-personeel van voorschriften gepaard ging met schendingen van de fysieke en mentale integriteit van personen (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*" van november 2024, p. 27). Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de *sharia* volledig toe te passen en '*hudud*'- en '*qisas*'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen. Verschillende gevallen van openbare geseling

volgden op deze verklaring in het hele land. Lijfstraffen worden nog steeds regelmatig toegepast (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"* van december 2023, p. 27, en van november 2024, p. 47). In het bijzonder wat betreft 'zina' – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152: Sabawoon Samim, *"Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate"*, 15 juni 2022, in EUAA, *"Afghanistan security situation"* van augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid. Door de beperkingen waaraan bronnen onderhevig zijn, bestaan er ook geen exacte cijfers over het aantal uitgevoerde lijfstraffen.

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de *online* activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban alsook personen die mensenrechtenkwesties onder de aandacht brachten (Denmark, DIS, *"Afghanistan, Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23-24, en EUAA, *"Afghanistan Country Focus"* van december 2023, p. 20). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*"Ministry of Communications and Information Technology"*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma's met *"immorele inhoud"* te beperken (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"* van augustus 2022, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"* van november 2024, p. 25). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, *"Afghanistan, Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"* van augustus 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Haibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden en geeft aan dat de *"geloofsethiek en denkwijze"* van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476: TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 december 2021, in EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"* van augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van *Pashtou*-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten en intellectuelen – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale *Pashtou*-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"* van augustus 2022, p. 50-51). Nochtans hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsook alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt voorts dat voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan en dat in 2024 honderdduizenden Afghanen zijn gerepatriëerd vanuit Iran en Pakistan, waarbij zij materiële ondersteuning kregen om terug te keren naar hun regio van oorsprong. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en de informatie hierover blijft beperkt en anekdotisch.

Bronnen geven ook aan dat individuen die als *"verwesterd"* worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als *"verraders"* of *"ongelovigen"*.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"* van augustus 2022, p. 51, en EUAA, *"Afghanistan Country Focus"* van december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld,

waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen *“die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”*, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die *“verwesterd”* zijn of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn of als verwesterd worden beschouwd. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij is verwesterd, dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering of overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals (onder meer) het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland).

Voor personen die worden beticht van *‘zina’* kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de *“Country Guidance”* van EUAA wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA, waaraan verwerende partij in haar aanvullende nota refereert, bijtreden (EUAA, *“Country Guidance Afghanistan”*, mei 2024, p. 57-61).

De bestreden beslissing bevat op dit punt de volgende pertinente overwegingen:

“Je laat na in concreto aan te tonen dat je verwesterd bent. Waar je verwijst naar de democratie in België, je verblijf in België, het lange verblijf van je broer in België, het feit dat je hier naar school gaat en een opleiding zorg volgt, en het feit dat je hier vrienden hebt en mensen kent (NPO I p. 21) moet worden vastgesteld dat hieruit geen vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade in jouw hoofdte kan worden afgeleid. Gelet op de vaststelling dat je nog contact hebt met je familie in Afghanistan en de vaststelling dat je nog deelneemt aan het gebed (NPO I p. 6), dient geconcludeerd te worden dat je niet hebt aangetoond dat je dermate verwesterd zou zijn dat je je niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat je bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en je leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen.

(...)

In jouw geval haal je geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat je, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit jouw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat je voor je komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat je een specifiek profiel hebt dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban je niet zal viseren bij een terugkeer naar jouw land van herkomst. Bovendien breng je zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat je in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. Jij dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijf je echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat je tot vijftienjarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat je in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien stel je tot de vierde graad naar school te zijn gegaan (NPO I p. 4). Hierdoor kan niet worden aangenomen dat je totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat je je deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.”

Verzoeker toont het tegendeel niet aan door in zijn verzoekschrift louter te herhalen of louter te beweren dat hij goed bezig is door school te lopen, de taal te leren en te werken, dat hij in België de vrijheid ervaart om te leven en dat dit in Afghanistan voor hem absoluut niet het geval was, dat hij in België terecht kan bij zijn broer, die over de Belgische nationaliteit beschikt, dat hij de Belgische waarden, normen en gebruiken omarmt en dat hij hier in België vriendschappen is aangegaan en er een westerse gedachtegang heeft op na gehouden.

Ondanks het feit dat verzoeker ongeveer twee maanden voor de machtsovername door de Taliban reeds op vijftienjarige leeftijd Afghanistan verlaten zou hebben (adm. doss., stuk 7, map 'DVZ', 'verklaring DVZ', vragen nrs. 4 en 34, en stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van 6 maart 2023, p. 7) en een deel van zijn vormende jaren in België en andere Europese landen doorbracht, kan worden aangenomen dat hij op de hoogte is van de Afghaanse normen en gewoontes en daarnaar gevormd is. Verzoeker spreekt *Pashtou* (adm. doss., stuk 7, map 'DVZ', 'verklaring betreffende procedure') en ging in Afghanistan vier jaar naar school (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van 6 maart 2023, p. 4). Hij verklaarde verder nog contact te hebben met zijn moeder in Afghanistan (*ibid.*, p. 6), zodat er, bij gebrek aan overtuigende elementen die hierover anders doen denken, kan worden aangenomen dat hij er nog steeds beschikt over een ondersteunend netwerk. Hoewel dit uiteraard niet wegneemt dat hij op jonge leeftijd (vijftien jaar) in België is toegekomen, kan op basis van de stukken van het rechtsplegingsdossier niet worden aangenomen dat hij, na een verblijf van drie jaar in België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en dat hij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Verzoeker, die momenteel 18 jaar is, moet dan ook redelijkerwijze in staat worden geacht op de hoogte te zijn of zich op de hoogte te stellen van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan en deze in acht te nemen.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog stelt dat hij als familielid van leden van *Arbaki* niet akkoord is met de strenge toepassing van de *Sharia* en het gebruik van geweld, wordt erop gewezen dat uit het voorgaande is gebleken dat hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat familieleden van hem lid waren van de *arbaki*. Bovendien laat verzoeker na dit betoog verder uit te werken en te concretiseren.

Bij zijn op 1 augustus 2024 neergelegde aanvullende nota voegt verzoeker een schoolattest, een schoolrapport, een getuigenis van het OKAN-team, een attest van schoolbezoek, een diploma '*Mind-Spring*' (stuk 1), een voorlopig rijbewijs (stuk 2), loonbrieven (stuk 3) en een getuigenis van zijn broer (stuk 4). Volgens de toelichting in deze aanvullende nota zou hieruit moeten blijken dat hij gedurende zijn verzoek om internationale bescherming in die mate ingeburgerd is in de Belgische maatschappij dat hij als verwesterd dient te worden beschouwd. Bij zijn op 13 november 2024 neergelegde aanvullende nota voegt verzoeker verschillende aanbevelingsbrieven (stuk 1), een CAW diploma (stuk 2) en schoolrapporten (stuk 3). Volgens de toelichting in deze aanvullende nota zouden deze elementen een beeld schetsen van zijn vastberaden persoonlijkheid en een getuigenis zijn van zijn integratie in België. Uit deze stukken blijkt (onder meer) dat verzoeker in België naar school gaat en daar degelijke resultaten haalt, maar ook dat "*taal*" voor hem een struikelblok is en dat hij verschillende keren (problematisch) afwezig is, dat hij een vastberaden persoonlijkheid heeft en beleefd en behulpzaam is, dat hij met succes een cursus heeft gevolgd om gezond om te gaan met stress, dat hij hier als student gewerkt heeft, dat hij in België een voorlopig rijbewijs heeft gehaald en dat hij hier een broer heeft die de subsidiaire beschermingsstatus heeft bekomen en die bereid is om hem op het juiste pad te begeleiden. Hoewel dit lovenswaardig is en aantoont dat verzoeker zich op deze korte tijd in België in zekere mate aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf alhier, is dit, rekening houdend met het geheel aan informatie die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt, niet van die aard om te leiden tot de vaststelling dat verzoeker dient te vrezen voor vervolging wegens een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering. Verzoeker maakt immers niet *in concreto* aannemelijk dat hij omwille van het school lopen, werken, leren autorijden en/of omdat zijn broer hier woont dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan, noch dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden of als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden door de Taliban, die hem zouden kunnen beschouwen als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door hen verdedigde waarden.

Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn "*to play the game*" of dat zijn gedragingen doordrongen zijn van een zodanige (onbewuste) verandering dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden. In het kader van zijn beschermingsverzoek dient te worden geoordeeld dat uit de door hem aangehaalde elementen niet kan worden afgeleid dat verzoeker zich fundamentele westerse maatschappelijke normen en waarden heeft geïnternaliseerd die raken aan zijn identiteit en morele integriteit waardoor een vrees voor vervolging in zijn hoofd zou kunnen worden vastgesteld.

Verder maakt verzoeker, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn beweerde problemen, niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat de taliban erg goed op de hoogte zullen zijn van zijn afwezigheid en terugkeer.

Wat betreft verzoekers betoog in het verzoekschrift over de “(w)raaklustigheid” van de taliban en de ernstige mensenrechtenschendingen door de taliban, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te verwijzen naar algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat verzoeker niet aantoont dat hij in de actuele stand van zaken louter omwille van zijn verblijf in Europa en in België, in geval van terugkeer naar zijn provincie Kapisa, als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen.

Waar verzoeker nog verwijst naar rechtspraak van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van deze rechtspraak kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker, een jongeman van 18 jaar die drie jaar in België is en die in Afghanistan een deel van zijn vormende jaren heeft doorgebracht, er naar school ging en er nog over een ondersteunend netwerk beschikt, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer gezien zal worden als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met een vrees voor vervolging door de taliban omwille van de beweerde banden van zijn familie met de *arbaki* niet aannemelijk maakt, dat uit de problemen van zijn zus geen gegronde vrees voor vervolging in zijn hoofde kan worden afgeleid, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade, dat de omstandigheid dat zijn vader ongeveer twaalf jaar geleden samen met vier *arbaki*'s om het leven kwam in een hinderlaag door de taliban waardoor de taliban zijn vader ervan verdachten ook een *arbaki* te zijn en zijn broer wouden rekruteren niet volstaat om in zijn hoofde te gewagen van een actuele nood aan internationale bescherming en dat niet kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de

erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, pt. 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan blijken in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdiseerd of dat hij behoort tot een groep van geïdiseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

Verzoeker kan niet worden bijgetreden in zoverre hij in zijn verzoekschrift laat gelden dat de situatie in Afghanistan vergelijkbaar is met de situatie in Somalië in 2011 en voorhoudt dat de elementen waarop het EHRM in het arrest "*Sufi en Elmi*" zijn vaststelling van een algemene situatie van schending van artikel 3 van het EVRM heeft gebaseerd ook thans in Afghanistan aanwezig zijn. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest "*Sufi en Elmi*", is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een *de facto* regering aanwezig, met *de facto* ministers en *de facto* functionarissen (EUAA, "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de *sharia* hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals *al-Shabaab* in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in "*Sufi en Elmi*". Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de *sharia* wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest "*Sufi en Elmi*" werd besproken, is dat *al-Shabaab* internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven

voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.6.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* en het *Afghanistan Freedom Front* en anderzijds tussen de taliban en ISKP. Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023 en 2024. Ondanks een lichte stijging in het aantal burgerdoden in 2024, blijft de algemene veiligheidssituatie positief evolueren en zet de tendens van een daling van het geweld zich voort. De daling van het geweld heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger worden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. De significante daling van het aantal gewelddincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. De ontheemding die nog plaatsvindt, is bovendien het gevolg van een moeilijke economische situatie en natuurrampen of als gevolg van grensincidenten tussen de *facto* strijdkrachten en Pakistaanse strijdkrachten (zie: EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van november 2024, p. 59). De ontheemding ten gevolge van het conflict is vrijwel volledig gestopt.

In Afghanistan is er heden geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het land louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het voorgaande vindt steun in de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van mei 2024 en is, gelet op de informatie opgenomen in de “*Afghanistan Country Focus*” van EUAA van november 2024 nog steeds actueel.

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Kapisa. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat voor deze provincie geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag naar het al dan niet voorhanden zijn van individuele elementen die het risico op ernstige schade kunnen verhogen zich *in casu* niet stelt en verzoeker dus niet dienstig aanvoert dat hij een verhoogd risico zou lopen omwille van het werk van zijn vader en oom. Het voorgaande stemt overeen met de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van mei 2024.

Verzoeker brengt geen informatie bij die hierop een ander licht kan werpen. De informatie die hij aanhaalt is immers minder recent dan of dezelfde als of ligt in dezelfde lijn als deze waarop de voorgaande analyse is gebaseerd.

2.3.6.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Waar verzoeker verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.3.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens twee persoonlijke onderhouds kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat en werd hij vergezeld van zijn voogd, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het *Pashtou* machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.10. Een schending van het redelijkheidsbeginsel of van het proportionaliteitsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.11. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de adjunct-commissaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.12. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend vijftientig door:

D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN